

Av president Dieter F. Uchtdorf
Annenrådgiver i Det første presidentskap

Å vente på veien til Damaskus

De som flittig prøver å lære om Kristus, vil til slutt bli kjent med ham.

En av de mest bemerkelsesverdige hendelser i verdens historie fant sted på veien til Damaskus. Dere kjenner historien om Saulus, en ung mann som hadde “herjet menigheten. Han trengte inn i hus etter hus ... og fikk [de hellige] kastet i fengsel”.¹ Saulus var så fiendtlig at mange medlemmer av den første Kirken flyktet til Jerusalem i håp om å unnsnippe hans vrede.

Saulus forfulgte dem. Men da han “nærmet seg Damaskus, strålte plutselig et lys fra himmelen om ham.

Han falt til jorden, og han hørte en røst som sa til ham: Saul, Saul, hvorfor forfølger du meg?”²

Dette skjellsettende øyeblikket forandret Saulus for alltid. Det forandret virkelig verden.

Vi vet at slike tilkjennegivelser finner sted. Faktum er at vi vitner om at en lignende guddommelig opplevelse fant sted i 1820 med en gutt som het Joseph Smith. Det er vårt klare og sikre vitnesbyrd at himmelen igjen er åpnet og at Gud taler til sine profeter og apostler. Gud hører og besvarer sine barns bønner.

Det finnes imidlertid dem som føler at med mindre de får en opplevelse på linje med Saulus’ eller Joseph Smiths, så kan de ikke tro. De står ved dåpens vann, men går ikke ned. De venter ved vitnesbyrdets terskel, men kan ikke få seg til å erkjenne sannheten. Istedenfor å ta små skritt i tro på disippelens vei, ønsker de at en eller annen dramatisk hendelse skal drive dem til å tro.

De tilbringer sine dager med å vente på veien til Damaskus.

Tro kommer ett trinn av gangen

En god søster hadde vært et trofast medlem av Kirken hele sitt liv. Hun bar imidlertid på en personlig sorg. Mange år tidligere hadde hennes datter gått bort etter et kort sykeleie, og sårene etter denne tragedien plaget henne fortsatt. Hun kjempet med de gjennomgripende spørsmål som ledsager en slik hendelse. Hun innrømmet åpent at hennes vitnesbyrd ikke var det det en gang hadde vært. Hun følte at med mindre himmelen åpnet seg for henne, ville hun aldri kunne tro igjen.

Så hun ventet.

Det er mange andre som også, av ulike grunner, venter på veien til Damaskus. De utsetter å engasjere seg fullt ut som disipler. De håper å motta prestedømmet, men nøler med å leve verdig til dette privilegiet. De ønsker å komme inn i templet, men utsetter den siste troshandling for å kvalifisere seg. De fortsetter å vente på at Kristus skal komme til dem, i likhet med et praktfullt maleri av Carl Bloch – for å fjerne deres tvil og frykt en gang for alle.

Sannheten er at de som flittig prøver å lære om Kristus, til slutt vil kjenne ham. De vil personlig motta et guddommelig portrett av Mesteren, selv om det som regel kommer i form av et puslespill – én bit om gangen. Den enkelte bit er kanskje ikke lett gjenkjennelig alene, det er kanskje ikke klart hvordan den passer inn i helheten. Hver bit hjelper oss å se det store bildet litt klarere. Til slutt, når nok biter er satt sammen, gjenkjenner vi helhetens storslagne skjønnhet. Når vi så tenker tilbake, forstår vi at Frelseren virkelig kom for å være hos oss – ikke i én hendelse, men stille, mildt og nesten ubemerket.

Dette kan bli vår opplevelse hvis vi går frem i tro og ikke venter for lenge på veien til Damaskus.

Lytt og gi akt

Jeg vitner om at vår himmelske Fader elsker sine barn. Han elsker oss. Han elsker dere. Ved behov vil Herren til og med bære dere over hindre hvis dere søker hans fred med et sønderknust hjerte og en angrende ånd. Han taler ofte til oss på måter som vi bare kan høre med vårt hjerte. For bedre å høre denne røsten, gjør vi klokt i å skru ned volumet på den verdslige støyen

i vårt liv. Hvis vi ignorerer eller stenger ute Åndens tilskyndelser, uansett grunn, blir de stadig mindre merkbare til vi ikke lenger kan høre dem. La oss lære å lytte til Åndens tilskyndelser og så være ivrige etter å følge dem.

Vår kjære profet Thomas S. Monson er vårt eksempel i så måte. Historiene om hans oppmerksomhet overfor Åndens hvisken er mange. Eldste Jeffrey R. Holland forteller om et slikt eksempel:

En gang president Monson var på oppdrag i Louisiana, spurte en stavspresident ham om han hadde tid til å besøke en 10 år gammel jente som het Christal, og som var i siste fase av en kreftsykdom. Christals familie hadde bedt om at president Monson måtte komme. Men deres hjem var langt unna, og timeplanen var så stram at det ikke var nok tid. President Monson ba isteden de som skulle holde bønn på stavskonferansen, om å ta Christal med i sine bønner. Dette ville sikkert Herren og familien forstå.

Da president Monson reiste seg for å tale på konferansens

lørdagsmøte, hvisket Ånden: “La de små barn komme til meg, hindre dem ikke! For Guds rike hører slike til.”³

“Notatene hans ble uklare. Han forsøkte å tale om møtets tema, men han fikk ikke navnet og bildet av [den lille jenta] ut av tankene.”⁴

Han lyttet til Ånden og forandret timeplanen sin. Tidlig neste morgen forlot president Monson de 99 og reiste mange mil for å være ved den enes sykeseng.

Da han kom frem, “fant han en jente som var for syk til å reise seg og for svak til å snakke. Hennes sykdom hadde nå gjort henne blind. Dypt rørt av det han så og av Herrens ånd, tok bror Monson barnets skrøpelige hånd i sin. ‘Christal,’ hvisket han, ‘her er jeg.’

Med stor anstrengelse hvisket hun tilbake: ‘Bror Monson, jeg visste du ville komme.’”⁵

Mine kjære brødre og søstre, la oss strebe etter å være blant dem som Herren kan stole på vil høre hans hvisken og svare, slik Saulus gjorde på *sin* vei til Damaskus: “Hva skal jeg gjøre, Herre?”⁶

Utfør tjeneste

En annen grunn til at vi noen ganger ikke gjenkjenner Herrens røst i vårt liv, er at Åndens åpenbaringer kanskje ikke kommer direkte til oss som svar på våre bønner.

Vår himmelske Fader forventer at vi først tenker det ut og så ber om veiledning idet vi søker svar på spørsmål og bekymringer i vårt liv. Vi har vår himmelske Faders forsikring om at han vil høre og besvare våre bønner. Svaret kan komme i form av råd og visdom fra betrodde venner og familiemedlemmer, Skriftene og profetenes ord.

Min erfaring er at noen av de sterkeste tilskyndelser vi mottar, ikke bare er til gagn for oss, men også for andre. Hvis vi bare tenker på oss selv, kan vi gå glipp av noen av de sterkeste åndelige opplevelsene og de mest gjennomgripende åpenbaringene i vårt liv.

President Spencer W. Kimball forklarte dette da han sa: “Gud ser oss virkelig og våker over oss. Men det er vanligvis gjennom et annet menneske han dekker våre behov. Derfor er det nødvendig at vi tjener

religion for sine venner og medarbeidere. De er bekymret for hvordan de kan bli oppfattet eller hvordan det kan skade deres forhold. Men slik behøver det ikke være, for vi har et godt budskap å gi, og vi har et gledens budskap.

For mange år siden bodde og arbeidet min familie blant mennesker som for det meste ikke tilhørte vår tro. Når de spurte oss hvordan helgen hadde vært, prøvde vi å hoppe over de vanlige temaene – som sportsbegivenheter, kinofilmer eller været – og prøvde å fortelle om religiøse opplevelser vi hadde hatt som familie i løpet av helgen – for eksempel hva en ungdomstaler hadde sagt om normene i *Til styrke for ungdom* eller hvor rørt vi hadde blitt av ordene til en ung mann som skulle reise på misjon, eller hvordan evangeliet og Kirken hadde hjulpet oss som familie å overvinne en bestemt utfordring. Vi prøvde å ikke preke for dem eller være påtreggende. Min hustru Harriet var alltid den beste til å finne noe inspirerende, oppbyggende eller morsomt å snakke om. Dette førte ofte til dypere samtaler. Det er interessant å merke seg at når vi snakket med venner om livets utfordringer, fikk vi ofte kommentaren: “Det er lett for dere. Dere har kirken deres.”

Med så mange sosiale medier og en mengde mer eller mindre nyttige innretninger til rådighet, har det å spre evangeliets glade budskap blitt lettere og mer vidtrekkende enn noensinne tidligere. Faktisk er jeg redd for at noen som hører på i dag, allerede har sendt tekstmeldinger som: “Han har talt i 10 minutter, og ennå har vi ikke fått noen flyhistorie!” Mine kjære unge venner, kanskje Herrens oppfordring til å “åpne [deres] munn” i dag kan

hverandre.”⁷ Brødre og søstre, vi har alle inngått pakt om å være oppmerksomme på andres behov og tjene slik Frelseren gjorde – for å hjelpe, velsigne og bygge opp andre rundt oss.

Ofte kommer ikke svaret på vår bønn mens vi kneler, men mens vi er oppreist og i tjeneste for Herren og menneskene rundt oss. Uselviske tjenestegjeringer og innvielse lutrer vår ånd, fjerner skjellene fra våre åndelige øyne og åpner himmelens sluser. Ved å bli svaret på en annens bønn, finner vi ofte svaret på vår egen.

Del med andre

Det hender at Herren åpenbarer ting til oss som bare er tiltenkt oss. I svært mange tilfeller gir han imidlertid et vitnesbyrd om sannheten til dem som vil dele det med andre. Dette har vært tilfellet med alle profeter siden Adam. Herren forventer dessuten at medlemmer av hans kirke, “til alle tider [opplater sin] munn og med fryd [forkynner hans] evangelium.”⁸

Dette er ikke alltid lett. Enkelte ville heller ha trukket en håndkjerre over prærien enn å nevne tro og

innbefatte “bruk hendene” til å blogge og sende evangeliet i tekstmeldinger til hele verden! Husk imidlertid at alt har sin tid og sitt sted.

Brødre og søstre, velsignet med moderne teknologi kan vi uttrykke takknemlighet og glede over Guds store plan for sine barn på en måte som kan høres ikke bare på arbeidsplassen, men over hele verden. Iblant kan et vitnesbyrd på én setning sette

i sving hendelser som kan påvirke andres liv i all evighet.

Eksempel er den mest effektive måten å forkynne evangeliet på. Hvis vi lever i pakt med vår tro, vil det bli lagt merke til. Hvis vi har Jesu Kristi bilde i vårt ansikt,¹⁰ hvis vi føler glede og fred, vil andre ønske å vite hvorfor. En av tidenes største prekener om misjonærarbeid er denne enkle tanke som tilskrives Frans av Assisi:

São Paulo, Brasil

“Forkynn evangeliet til enhver tid, bruk om nødvendig ord.”¹¹ Muligheter til dette finnes overalt rundt oss. Gå ikke glipp av dem ved å vente for lenge på veien til Damaskus.

Vår vei til Damaskus

Jeg vitner om at Herren taler til sine profeter og apostler i vår tid. Han taler også til alle som kommer til ham av et oppriktig hjerte og med ærlig hensikt.¹²

Tvil ikke. Husk: “Salige er de som ikke ser, og likevel tror.”¹³ Gud elsker dere. Han hører deres bønner. Han taler til sine barn og tilbyr trøst, fred og forståelse til dem som søker ham og ærer ham ved å vandre på hans vei. Jeg bærer mitt hellige vitnesbyrd om at Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige er på rett kurs. Vi har en levende profet. Denne Kirken blir ledet av ham hvis navn vi bærer, Frelseren Jesus Kristus.

Brødre og søstre, kjære venner, la oss ikke vente for lenge på *vår* vei til Damaskus. La oss isteden tappert gå videre i tro, håp og kjærlighet, så vil vi bli velsignet med det lys vi alle søker på den sanne disippels vei. Dette ber jeg om, og jeg gir dere min velsignelse i Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. Apostlenes gjerninger 8:3.
2. Apostlenes gjerninger 9:3–4.
3. Markus 10:14.
4. Se Jeffrey R. Holland, “President Thomas S. Monson: Always ‘on the Lord’s Errand,’” *Liahona*, okt.–nov. 1986, 20.
5. Jeffrey R. Holland, *Liahona*, okt.–nov. 1986, 20.
6. Apostlenes gjerninger 9:6.
7. *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Spencer W. Kimball* (2006), 82.
8. Lære og pakter 28:16.
9. Lære og pakter 60:2.
10. Se Alma 5:14.
11. I William Fay og Linda Evans Shepherd: *Share Jesus without Fear* (1999), 22.
12. Se Moroni 10:3–5.
13. Johannes 20:29.